

Szabó Dárió

Elfeledett versek, bennük ragadt hasonlatok

Elhasznált szavak
reflektorfénye mikor össze-
csúszik a kifejezés-
telen arcokkal megilletődik némán
szétterül rajtuk
nem motívum
tollhiányos szárnycsapás
kíséretében a bűvész cylinderében
eltűnik

az ajkak mögé és a nyelv
alá szorult hangok
már tettként érlelődnek
de a kimondásra még várnak
a valóságot elképzelő
beépített közönség
túlfegyelmezett mesterséges
tudatában zajként akár
egy madárcsontroppanás

mint egy hasonlat
gondolat és kép
koccan a tavaszi eget viselő
felhőkön túl
tollat ejt egy
bármilyen színű madár
a lassú közeledés a földhöz izommunka
és némi tüszőgyulladás
a tánc testbe zárul
az ember kívül ér véget
és csak kívülre tekint
a dobszó hiába
pereg tovább
bűvésze fut
kétségbeesetten kellék-
madara után

a költészet
szabadulóművészet
menne is önmaga elől
el
ál-
ruhában
a szavak mellett

köszönését módszeresen visszatartva
mint régi rossz
ismerősök egymás között
a kártyapakli is régi már
és nem is a bűvész hanem
a közönség ke-
veri.

KUNGL GyÖRGY:
Műterem
2015